

[Lis Starcke]

hvis kommunerne og amtskommunerne var villige til selv at betale. Vi kan godt risikere, at der nu lokkes noget i gang, som ikke er positivt nok, og hvor man ikke helt har kræfter til at udføre det, som man gerne ville.

Vi synes også, at det er godt, at de lokale interesser dækkes. Det tror vi at de snarere vil blive i det øjeblik, man selv skal betale sin billet.

Der er talt om det positive i den geografiske spredning. Ja, vist er det godt, men vi synes, at hele grundlaget er forkert, og dér kan vi godt dele fremskridtspartiets mening, at der måske snarere skulle bruges penge på museerne, end der skulle bruges penge på dette, som vi mener at kommuner og amtskommuner og befolkningen selv kunne stille krav om og derved få noget mere positivt ud af.

Waldorff (VS):

Højrefløjen gentager sig selv, og det kommer venstrefløjen nok også til, især når man er den sidste i rækken.

De samlede udgifter for staten til teatervirksomhed ligger i 1979 på omkring 170 mill. kr., og heraf lægger børneteater og opsegende teater beslag på godt 7 mill. kr., det er ca. 4 pct. Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår det, og det er også blevet sagt før, at der hvert år er tale om sammenlagt ca. 11.000 opførelser af teaterstykker her i landet, og af dem står § 16-teatrene for godt halvdelen, nemlig 6.000 opførelser. Tænk nu, hvis det var sådan, at § 16-teatrene, som altså står for godt halvdelen af de opførelser, der er, nu også fik godt halvdelen af midlerne! Det ville vel nok være fantastisk.

Den går selvfølgelig ikke, for der er også forskel på opførelser. Det kgl. Teaters opførelser er meget dyrere end børneteaternes og de opsegende teatres. Der er selvfølgelig også teaterformer, som overhovedet ikke ville kunne spilles eller bruges eller opføres, hvis man begyndte at regne med et eller andet bestemt tilskud pr. forestilling, så sådan vil vi selvfølgelig heller ikke begynde at regne. Det siger en del om de vilkår, som man giver det absolut mest folkelige, det absolut mest engagerende teater, som vi overhovedet har herhjemme, at der går 4 pct. hertil af de samlede statslige teaterbevillinger med det resultat, at

de har levet på sultelønninger i årevis inden for § 16-teatrene.

I øvrigt havde jeg tænkt mig ved denne lejlighed at spare kulturministeren for en diskussion om, hvad det er for kulturpolitiske holdninger, der ligger bag ved det hele, det har vi før snakket om.

I betragtning af de vilkår, som man har budt § 16-teatrene indtil nu, må man selvfølgelig være glad for, at der kommer en lovgivning, som sikrer dem økonomisk i den udstrækning, der rent faktisk kommer en lovgivning, som sikrer dem økonomisk. Men forudsætningen er jo så, at kommuner og amtskommuner faktisk har tænkt sig at engagere egnsteatre og rejsende teatre i det omfang, kulturministeren skønner, at de vil. Der kan være nogle gode grunde til, at man ikke umiddelbart er så optimistisk, som kulturministeren er. Det er et temmelig åbent spørgsmål.

I den forstand, at vi i dag faktisk ikke ved, hvor meget kommunerne har tænkt sig at yde på dette område, kan man også sige, at det er en noget problematisk decentraliseringsfilosofi, der ligger bag, hvis det betyder, at vi ikke har nogen som helst sikkerhed for, at de eksisterende teatre kan leve videre.

Jeg ville godt høre ministerens argumentation for at afvise eller i hvert fald ikke medtage i forslaget de ideer, der har været om, at kommunerne skulle forpligtes til et vist minimum af teatervirksomhed. Jeg er godt klar over, at kommunerne ikke har ønsket at forpligte sig og specielt ikke, at det skal stå i loven, at man vil tilbyde et vist antal forestillinger, men det behøvede i hvert fald ikke uden videre være et argument fra statens side, men det er måske noget, regeringspartnen har sagt nej til.

Et andet problem er, at der ikke er objektive kriterier, som kan danne grundlag for teaternes budgetter. Det betyder, at de enkelte kommuner kan sige: vi ønsker ikke så mange skuespillere, vi ønsker ikke så mange opførelser, så derfor bliver vi nødt til at skære tilskuddet ned, og det vil så betyde, at det statslige tilskud følger med ned. Det vil sige, at en række teatre kan komme til at stå i den situation, at de må vælge enten at lade være at lade sig engagere med de konsekvenser, det har, eller at skære ned på skuespillerstab og på repertoire. Det er selvfølgelig uacceptabelt.